

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 8435 van 7 maart 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 6 december 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 november 2007 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die loco advocaat M. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit en werd geboren te Imzouren op 5 augustus 1976.

Op 18 juli 2002 trad verzoeker te Al Hoceima (Marokko) in het huwelijk met mevr. A.F. die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 19 december 2003 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote op grond van artikel 40, §6 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 20 januari 2004 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een verzoek tot herziening in tegen deze beslissing.

Op 24 april 2007 werd, bij arresten van het Hof van Beroep te Antwerpen, enerzijds de echtscheiding tussen partijen uitgesproken en anderzijds het huwelijk aangegaan tussen partijen nietigverklaard.

Op 8 november 2007 gaf de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...) REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7.3 van de wet van 15.12.1980: heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad. Trad in het huwelijk met een Belgische onderdaan met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd door het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 24.04.2007 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk.”

2. Over de ontvankelijkheid.

De verweerder werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid van de vordering op. Verweerder betoogt dat het bevel een uitvoeringsmaatregel betreft waarvan de eventuele nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op de verblijfstoestand van verzoeker.

De ontvankelijkheid wat het voorwerp betreft en de ontvankelijkheid wat de persoon betreft, zijn twee verschillende, van elkaar te onderscheiden vereisten. Het bestreden bevel, genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, is te dezen geen loutere uitvoeringsmaatregel van een eerdere beslissing en kan dus ook niet het gevolg zijn van een eerder ontstane rechtstoestand. De bestreden beslissing is evenmin een louter materiële handeling, daar ze te dezen eigen rechtsgevolgen heeft en de rechtstoestand van de verzoeker wijzigt, al was het maar omdat de uitvoering ervan tot de gedwongen effectieve verwijdering van de verzoeker kan leiden. De verzoeker getuigt tevens van het rechtens vereiste belang, al was het maar door het feit dat de bestreden beslissing zijn persoonlijke rechtstoestand betreft en hij er rechtstreeks door wordt geraakt (R.v.St., nr. 83.458 van 4 maart 2002, R.v.St., nr. 97.206 van 28 juni 2001, R.v.St., nr. 98.533 van 28 augustus 2001). Derhalve dient de exceptie te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, §6 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt dat hij recht heeft op vestiging in België als echtgenoot van een Belgisch onderdaan conform artikel 40 van de vreemdelingenwet. De overheid moet bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust de nodige zorgvuldigheid betrachten. Uit de lezing van het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen blijkt dat de echtscheiding is uitgesproken ten laste van zijn echtgenote, zodat men aan verzoeker niets kan verwijten. Verzoeker stelt dat hij niet het slachtoffer moet zijn van de negatieve houding van zijn echtgenote.

Zowel bij de vermelding van het voorwerp, als in het dictum van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker “de annulatie te bevelen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 08/11/2007”. Huidig beroep is bijgevolg enkel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 november 2007. Het middel zoals uiteengezet door verzoeker is duidelijk gericht tegen de beslissing tot weigering van de vestiging van 20 januari 2004. Bijgevolg is het middel onontvankelijk daar het niet gericht is tegen de bestreden beslissing.

Het eerste middel is onontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betoogt wat volgt:

*“Dat verzoeker het recht heeft van de eerbiediging van zijn privé-leven;
Dit is het principe van eerbiediging van het privé-leven van verzoeker en tegenpartij mag zich niet inmengen in het privé-leven van verzoeker;
Dat hij perfect geïntegreerd is en dat hij sinds 2003 tot en met vandaag werkt als interim voor de firma DECATHLON als magazijnier met een maandelijksse wedde van 1.100 euro.”*

Artikel 8 E.V.R.M. omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat dit recht niet absoluut is. Artikel 8, tweede lid EVRM voorziet in een mogelijke inmenging van het privé-leven indien de openbare orde in het gedrang komt. De bestreden beslissing verwijst naar het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 25 april 2007 dat het huwelijk van verzoeker vernietigt als zijnde een schijnhuwelijk en stelt dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad doordat hij een schijnhuwelijk is aangegaan.

Verzoeker heeft gebruik gemaakt van het instituut van het huwelijk, waarvan de grond- en bestaansvoorwaarden de openbare orde raken, om op een legale wijze in het Rijk te kunnen verblijven en zich er te vestigen. Verzoeker wist derhalve of moest weten dat zijn verblijfs-toestand precair was in die zin dat deze onlosmakelijk was verbonden met (de geldigheid van) het huwelijk. Hij wist of moest dus weten dat een eventueel na dit ongeldig huwelijk ontstane integratie en tewerkstelling, in voorkomend geval kan worden verbroken indien de grond voor het verblijf – het huwelijk – ex tunc en erga omnes vervalft (R.v.St., nr. 97.206 van 28 juni 2001). Bovendien heeft de Raad van State reeds meermaals geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005, R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005). De Raad is van oordeel dat het niet onredelijk of disproportioneel is om verzoeker een bevel te geven het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, derde lid van de vreemdelingenwet, rekening houdend met het feit dat hij de openbare orde heeft geschaad en een schijnhuwelijk is aangegaan, met het oog

op het verwerven van een vestiging in België. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.